

ODPIS

Sygn. akt VIII U 1234/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSR del. do SO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Poznaniu

odwołania (...) **Spółka z o.o.**

przy udziale zainteresowanych: J. B., P. J., R. S., A. F. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 14 lutego 2013 roku, znak:

-(...), nr (...) (dot. J. B.),

- (...), nr (...) (dot. P. J.),

- (...), nr (...) (dot. R. S.),

-(...), nr (...) (dot. A. F. (1))

w sprawie (...) **Spółka z o.o.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o podstawę wymiaru składek

1. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w ten sposób, że stwierdza, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne J. B. wynosi:

okres (mm/rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	3231,25 zł	2788,25 zł
02/2008	1018,18 zł	878,59 zł

03/2008	1600,00 zł	1380,64 zł
04/2008	0,00 zł	0,00 zł
05/2008	2274,78 zł	1962,91 zł
06/2008	7002,75 zł	6042,67 zł

2. zmienia zaskarżoną decyzję (...), w ten sposób, że stwierdza, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne P. J. wynosi:

okres (mm/rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	495,26 zł	402,60 zł
02/2008	3599,50 zł	3106,01 zł
03/2008	4833,37 zł	4170,71 zł
04/2008	2000,70 zł	1786,40 zł
05/2008	0,00 zł	0,00 zł
06/2008	11469,26 zł	9323,36 zł

3. zmienia zaskarżoną decyzję (...) w ten sposób, że stwierdza, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne R. S. wynosi:

okres (mm/rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
05/2008	1892,27 zł	1632,84 zł
06/2008	910,00 zł	785,23 zł

4. **zmienia zaskarżoną decyzję (...) w ten sposób, że stwierdza, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne A. F. (1) wynosi:**

okres (mm/rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
06/2008	2854,73 zł	2463,35 zł

5. **oddala odwołania w pozostałym zakresie**

6. **koszty procesu między stronami znosi wzajemnie;**

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 14 lutego 2013 r., znak (...), adresowaną do (...) sp. z o.o. w S. oraz J. B., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., działając na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 13 pkt 1, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 38 ust. 1 i 2, art. 46 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 1a, art. 83 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 210, poz. 2135 ze zm.), art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 176 ze zm.), art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r., Nr 69 poz. 415 ze zm.), art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 158 poz. 1121 ze zm.), § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161 , poz. 1106 ze zm.), stwierdził, iż w okresie od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne **J. B.** z tytułu wykonywania umowy o pracę u płatnika (...) sp. z o.o. w S., wynosiły:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	3068,13 zł	2647,49 zł
02/2008	1650,77 zł	1424,45 zł
03/2008	1600,00 zł	1380,64 zł
04/2008	1600,00 zł	1380,64 zł

05/2008	2741,93 zł	2366,01 zł
06/2008	8063,10 zł	6957,64 zł

Decyzją Nr (...) z dnia 14 lutego 2013 r., znak (...) - (...), adresowaną do (...) sp. z o.o. w S. oraz P. J., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. działając na podstawie przepisów przytoczonych powyżej, w odniesieniu do decyzji dotyczącej J. B., stwierdził, że w okresie objętym kontrolą, tj. od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne **P. J.** z tytułu wykonywania umowy o pracę u (...) sp. z o.o. (NIP (...)) wynosiły:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	2247,74 zł	1939,57 zł
02/2008	2713,32 zł	2341,32 zł
03/2008	5536,69 zł	4777,61 zł
04/2008	2831,20 zł	2443,04 zł
05/2008	1705,80 zł	1471,93 zł
06/2008	9485,24 zł	8184,81 zł

Decyzją Nr (...) z dnia 14 lutego 2013 r., znak (...) - (...), adresowaną do (...) sp. z o.o. w S. oraz R. S., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. działając na podstawie przepisów przytoczonych powyżej, w odniesieniu do decyzji dotyczącej J. B., stwierdził, że w okresie objętym kontrolą, tj. od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne **R. S.** z tytułu wykonywania umowy o pracę u (...) sp. z o.o. (NIP (...)) wynosiły:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
05/2008	5267,68 zł	4545,48 zł

06/2008	2017,61 zł	1741,00 zł
---------	------------	------------

Decyzją Nr (...) z dnia 14 lutego 2013 r., znak (...) - (...), adresowaną do (...) sp. z o.o. w S. oraz A. F. (1), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. działając na podstawie przepisów przytoczonych powyżej, w odniesieniu do decyzji dotyczącej J. B., stwierdził, że w okresie objętym kontrolą, tj. od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne **A. F. (1)** z tytułu wykonywania umowy o pracę u (...) sp. z o.o. (NIP (...)) wynosiły:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
06/2008	6481,91 zł	5593,24 zł

W identycznych uzasadnieniach wszystkich wymienionych powyżej decyzji organ rentowy wskazał, że w wyniku kontroli ustalono, iż w okresie od 01/2008 r. do 06/2008 r. płatnik składek obliczał składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od kwot wynagrodzeń za pracę wynikających z umów o pracę, nie wliczając do podstawy wymiaru składki przychodu z tytułu wypłaconych diet i kosztów noclegu dla pracowników fizycznych delegowanych do pracy za granicą, nie wyłączając części wynagrodzenia, odpowiadającej równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu. Zdaniem organu rentowego pracownicy zatrudnieni u płatnika a wykonujący pracę za granicą są pracownikami delegowanymi – zatrudnionymi za granicą u polskiego pracodawcy. Pracownicy w okresie całego swojego zatrudnienia wykonywali pracę za granicą w ramach podróży służbowej, zatem wykonywanie pracy jest niezgodne z miejscem wykonywania pracy określonym w umowie o pracę. Zawierając umowy o pracę i wskazując w nich jako miejsce jej wykonywania siedzibę płatnika oraz teren powiatu (...), Spółka nie zamierzała dotrzymać zapisów zawartych w umowie. W ocenie Inspektoratu J. B., P. J., R. S. i A. F. (1), jako zatrudnieni u płatnika pracownicy, świadczyli pracę poza granicami kraju w ramach oddelegowania. Organ rentowy stoi na stanowisku, iż uzyskane przez ubezpieczonych uposażenia z tytułu pracy świadczonej na terenie państw członkowskich podlegają zaliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Odwołania od powyższych decyzji wywiódła (...) sp. z o.o. w S., wnosząc o uchylenie zaskarżonych decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, a z ostrożności procesowej o zmianę decyzji.

Odwołująca zarzuciła decyzji rażące naruszenie przepisu art. 18 ust 1 i art. 68 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 77⁵ kp oraz § 2 ust. 1 pkt 15 i 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W ocenie odwołującej spółki ubezpieczeni wykonywali pracę za granicą w ramach podróży służbowej, a nie oddelegowania. W umowie o pracę jako miejsce wykonywania pracy wskazano bowiem siedzibę spółki lub teren powiatu (...), a strony w tym zakresie nie sporządzały aneksów do umowy. Odwołująca zakwestionowała zatem zastosowanie przez pozwanego organu rentowego § 2 ust.1 pkt 16 w/w rozporządzenia przy ocenie prawidłowości ustalania składek odprowadzanych przez spółkę za ubezpieczonego, podkreślając dodatkowo, iż ma on zastosowanie do pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, a nie do pracowników zatrudnionych w Polsce u polskich pracodawców, jak ma to miejsce w sprawie. Spółka podkreśliła, iż pracownik był delegowany do pracy na podstawie pisemnego polecenia wyjazdu służbowego do wykonania określonego zadania służbowego – zmontowania

rusztowania, nie zmieniając w umowie ustalonego stałego miejsca wykonywania pracy przez ubezpieczonego. Wyjaśniła, iż montaż rusztowań z reguły trwał od jednego do kilku dni i był wykonywany jako usługa subsydiarna dla budownictwa i przemysłu wykonywanego przez inne podmioty. Zdaniem odwołującej wydane zadanie służbowe polegające na montażu rusztowań było zawsze określone, krótkotrwałe i incydentalne. Spółka wypłacała pracownikowi zawsze należności z tytułu podróży służbowej, które nie były wliczane do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników, zatem składki były opłacane od przychodu osiągniętego w danym miesiącu przez pracownika z pominięciem diet i innych należności przysługujących z tytułu odbywania podróży służbowych (ryczałtów za noclegi). Odwołująca powołała się w tym zakresie na stanowisko Komisji Prawnej PIP z dnia 22 kwietnia 2010 r. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2001 r. (I PKN 424/00). Nadto podkreśliła, iż kontrola Urzędu Kontroli Skarbowej nie wykazała nieprawidłowości w obliczaniu zaliczki na podatek dochodowy pracowników wysyłanych za granicę w podróże służbowe, wobec których spółka stosowała zwolnienia podatkowe.

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o ich oddalenie oraz o zasądzenie od odwołującej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Pozwany organ rentowy doprecyzował przy tym ustalony stan faktyczny, wskazując, iż przedmiotem działalności odwołującego są roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych, w tym montaż rusztowań i sprzedaż towarów. Za okres pracy pracowników odwołującego za granicą nie były sporządzane aneksy do umów o pracę. Wysyłani do pracy w Unii Europejskiej pracownicy otrzymują wynagrodzenie w formie zaliczek na poczet przyszłych diet w formie gotówkowej a przy wypłacie wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia rozliczani są z zaliczek, w skład wynagrodzenia wchodzi diety za każdy dzień pobytu za granicą, ryczałt za nocleg oraz zwrot innych udokumentowanych kosztów podróży.

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie, przy tym pełnomocnik odwołującej sprecyzował, że wnosi o zmianę decyzji poprzez ustalenie, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zainteresowanych stanowią kwoty wskazane przez odwołującą w dokumentach rozliczeniowych ZUS.

Zarządzeniami z dnia 16 maja 2013 r. sprawy z odwołań, zarejestrowanych pod sygn. VIII U 1235/13, VIII U 1236/13 i VIII U 1237/13 połączono do wspólnego rozpoznania pod sygn. VIII U 1234/13.

Sąd nie wzywał J. B., P. J., R. S., A. F. (1) do udziału w postępowaniu odrębnym postanowieniem, bowiem byli oni już stroną postępowania administracyjnego przed organem rentowym i adresatami decyzji, stając się automatycznie stroną postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w S. od momentu powstania w 1993 r., prowadzi działalność w przedmiocie wykonywania robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieskalnych, w tym montaż rusztowań i ich demontaż oraz sprzedaż towarów. Siedziba odwołującej znajdowała się i znajduje w S. przy ul. (...).

dowód: dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego, częściowo zeznania świadka A. B. (1) (k. 111), częściowo zeznania prezesa odwołującej spółki (...) (k. 112), odpis z KRS odwołującej (k. 16-19).

Dla prowadzenia działalności odwołująca zatrudnia montażystów rusztowań w ramach umowy o pracę, w których określa miejsce ich pracy jako siedziba spółki oraz obszar powiatu (...) (czasami W.). Montażysty zasadniczo jednak od 2004 r. nie wykonywali pracy w miejscach określonych w umowie o pracę jako miejscach pracy, ale przede wszystkim w krajach Unii Europejskiej, a to w związku z nawiązaniem współpracy przez odwołującą z kontrahentami z Państw Unii Europejskiej i Norwegii, którzy nie dysponowali montażystami ale jedynie sprzętem rusztowaniowym. Zlecenia pochodzące od firm budowlanych są rozdzielane przez administrację spółki przy uwzględnieniu lokalizacji poszczególnych brygad. W tym celu spółka korzysta z internetowej bazy zleceń. Prace te z reguły trwały od tygodnia do 6 tygodni, w okresach przerw pomiędzy montażem rusztowań za granicą pracownicy wracali do Polski i korzystali

z urlopów wypoczynkowych lub bezpłatnych. W tych okresach jedynie sporadycznie wykonywali pracę określoną w umowie w kraju. W związku z wyjazdami do pracy za granicą oraz pracą poza powiatem (...) odwołująca wystawiała pracownikom delegacje służbowe i wypłacała pracownikom diety i ryczałty za nocleg w zależności od miejsca wykonywania pracy przyjmując, iż wyjazdy za granicę stanowią podróż służbową. Przed wyjazdem za granicę zainteresowani byli informowani telefonicznie o miejscu wykonywania zlecenia oraz dokonywali poboru zaliczki, z której musieli się rozliczyć po powrocie.

dowód: dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego, częściowo zeznania świadka A. B. (1) (k. 111) i K. S. (k. 110v-111), częściowo zeznania prezesa odwołującej spółki (...) (k. 112), zeznania ubezpieczonego P. J. (k. 111v-112)

W okresie od 20 lipca 2007 r. do 23 czerwca 2008 r. odwołująca zatrudniała J. B. na podstawie umowy o pracę. W umowie o pracę z dnia 19 lipca 2007 r. strony ustaliły, iż miejscem wykonywania pracy będzie siedziba spółki (S.) oraz teren powiatu (...). Ubezpieczony wykonywał pracę montera rusztowań. W czasie tego zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych m.in. w okresach: 2.-11.01.2008 r.

W okresie od 23 czerwca 2007 r. do 31 marca 2012 r. odwołująca zatrudniała P. J. na podstawie umowy o pracę. W umowie o pracę z dnia 22 czerwca 2007 r. strony ustaliły, że miejscem wykonywania pracy będzie siedziba spółki (S.) oraz teren powiatu (...). Ubezpieczony wykonywał pracę montera rusztowań. W czasie tego zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych m.in. w okresach: 5.-15.02.2008 r., 14.-25.04.2008 r., 16.-27.06.2008 r.

W okresie od 3 maja 2008 r. do 3 lipca 2008 r. odwołująca zatrudniała R. S. na podstawie umowy o pracę. W umowie o pracę z dnia 29 kwietnia 2008 r. strony ustaliły, że miejscem wykonywania pracy będzie siedziba spółki (S.) oraz teren powiatu (...). Ubezpieczony wykonywał pracę pomocnika montera rusztowań. W czasie tego zatrudnienia korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie 26.-30.05.2008 r.

W okresie od 4 czerwca 2008 r. do 5 grudnia 2009 r. odwołująca zatrudniała A. F. (1). W umowie o pracę z dnia 3 czerwca 2008 r. strony ustaliły, że miejscem wykonywania pracy będzie siedziba spółki (S.) oraz teren powiatu (...). Ubezpieczony wykonywał pracę malarza konstrukcji stalowych. W czasie tego zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych m.in. w okresie: 1.-11.07.2008 r.

dowód: dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego i aktach osobowych zainteresowanych, w tym świadectwo pracy, umowy o pracę (k. 106)

W okresie od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. J. B., P. J., R. S., A. F. (1) nie wykonywali pracy objętej zawartą umową o pracę ani w siedzibie odwołującego ani na terenie powiatu (...) ani nawet na terenie Polski. W związku z wykonywaniem przez nich prac montażowych zlokalizowanych na terenie Norwegii i Francji spółka wystawiała polecenia służbowe odbycia zagranicznej podróży służbowej.

J. B. pracę wykonywał:

- w grudniu 2007 r. przez 19 dni we Francji, tj. od 1 do 19 grudnia 2007 r.,
- w styczniu 2008 r. przez 18 dni we Francji, tj. od 2 do 19 stycznia 2008 r.,
- w kwietniu 2008 r. przez 12 dni we Francji, tj. od 19 do 30 kwietnia 2008 r.,
- w maju 2008 r. przez 15 dni we Francji, tj. 1 maja 2008 r. i od 18 do 31 maja 2008 r.

P. J. pracę wykonywał:

- w grudniu 2007 r. przez 19 dni we Francji, tj. od 1 do 19 grudnia 2007 r.,

- w styczniu 2008 r. przez 15 dni we Francji, tj. od 2 do 16 stycznia 2008 r., oraz przez 13 dni w Norwegii, tj. od 19 do 31 stycznia 2008 r.,
- w lutym 2008 r. przez 4 dni w Norwegii, tj. od 1 do 4 lutego 2008 r., oraz przez 14 dni we Francji, tj. od 16 do 29 lutego 2008 r.,
- w marcu 2008 r. przez 23 dni we Francji, tj. od 1 do 16 i od 25 do 31 marca 2008 r.,
- w kwietniu 2008 r. przez 18 dni we Francji, tj. od 1 do 13 i od 26 do 30 kwietnia 2008 r.,
- w maju 2008 r. przez cały miesiąc we Francji.

R. S. pracę wykonywał:

- w maju 2008 r. przez 22 dni we Francji, tj. od 3 do 24 maja 2008 r.

A. F. (1) pracę wykonywał:

- w czerwcu 2008 r. przez 24 dni w Belgii, tj. od 4 do 27 czerwca 2008 r.

W pozostałych okresach zainteresowani korzystali z urlopu bezpłatnego i wypoczynkowego.

dowód: akta osobowe ubezpieczonych (k. 106), polecenia służbowe (k. 117); zeznania ubezpieczonego P. J. (k. 111v-112)

W związku z wykonywaniem pracy za granicą zainteresowani otrzymywali diety oraz wynagrodzenie tytułem ryczału za nocleg:

J. B. otrzymał:

- w styczniu 2008 r. diety w kwocie 780 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 480 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 4.567,50 zł, a razem z wynagrodzeniem za grudzień 2007 r. – 6.167,50 zł,
- w maju 2008 r. diety w kwocie 540 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 330 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 3.010,55 zł, a razem z wynagrodzeniem za kwiecień 2008 r. – 4.610,55 zł,
- w czerwcu 2008 r. diety w kwocie 1575 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 1020 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 8.735,29 zł, a razem z wynagrodzeniem za maj 2008 r. – 10.335,29 zł.

P. J. otrzymał:

- w styczniu 2008 r. diety w kwocie 645 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 390 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 3.698,57 zł, a razem z wynagrodzeniem za grudzień 2007 r. – 5.298,57 zł,
- w lutym 2008 r. diety w kwocie 6616,5 NOK oraz tytułem ryczału za nocleg 4500 NOK, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 4.990,20 zł, a razem z wynagrodzeniem za styczeń 2008 r. – 6.590,20 zł,
- w marcu 2008 r. diety w kwocie 1305 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 840 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 7.573,35 zł, a razem z wynagrodzeniem za luty 2008 r. – 8.487,64 zł,
- w kwietniu 2008 r. diety w kwocie 855 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 540 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 4.770,90 zł, a razem z wynagrodzeniem za marzec 2008 r. – 6.370,90 zł,
- w czerwcu 2008 r. diety w kwocie 2250 Euro oraz tytułem ryczału za nocleg 1470 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 12.616,38 zł, a razem z wynagrodzeniem za maj 2008 r. – 14.216,38 zł.

R. S. otrzymał:

- w maju 2008 r. diety w kwocie 945 Euro oraz tytułem ryczałtu za nocleg 600 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 5.267,68 zł i jednocześnie kwota ta stanowiła podstawę wymiaru składek.

A. F. (1) otrzymał:

- w czerwcu 2008 r. diety w kwocie 1050 Euro oraz tytułem ryczałtu za nocleg 880 Euro, co stanowiło w przeliczeniu na złotówki 6.481,91 zł i jednocześnie kwota ta stanowiła podstawę wymiaru składek.

Odwołująca w spornym okresie wykazała następujące podstawy wymiaru składek:

- za J. B.: w styczniu 2008 r. – 1.600,00 zł, w lutym 2008 r. – 1.018,18 zł, w marcu 2008 r. – 1.600,00 zł, w kwietniu 2008 r. – 1.600,00 zł, w maju 2008r. – 1.600,00 zł, w czerwcu 2008 r. – 1.600,00 zł.
- za P. J.: w styczniu 2008 r. - 1.600,00 zł, w lutym 2008 r. - 1.600,00 zł, w marcu 2008 r. – 914,29 zł, w kwietniu 2008 r. – 1.600,00 zł, w maju 2008 r. – 872,73 zł, w czerwcu 2008 r. – 1.600,00 zł.
- za R. S.: w czerwcu 2008 r. – 910,00 zł.
- za A. F. (1): w czerwcu 2008 r. – 0,00 zł.

W okresie od stycznia 2008 r. do maja 2008 r. płatnik składek KON-BUD

Sp. z o.o. naliczył zainteresowanym składki na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych tylko od kwot wynagrodzeń za pracę wynikających z umowy o pracę. Płatnik składek nie wliczył tym samym do podstawy wymiaru składek przychodu z tytułu wypłaconych diet i kosztów noclegu dla pracowników zatrudnionych przez spółkę za granicą.

dowód: bezsporne, dokumenty w aktach pozwanego organu rentowego, polecenia służbowe i rozliczenia zaliczki (k. 117)

W lipcu 2009 r. kontrolę w odwołującej spółce przeprowadził Pierwszy (...) Urząd Skarbowy w P..

W listopadzie 2011 r. kontrolę u odwołującej się spółki przeprowadziła Państwowa Inspekcja Pracy z siedzibą w P.. Zakresem kontroli objęto zagadnienia prawnej ochrony stosunku pracy, ze szczególnym uwzględnieniem prawidłowości naliczania i wypłacania należności z tytułu podróży służbowych p. P. P. zatrudnionemu od 8 września 2010 r.

dowód: kopia protokołów z kontroli US (k.. 52-59), PIP (k. 60-67)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za wiarygodne **dokumenty** zgromadzone w aktach organu rentowego, aktach sprawy niniejszej oraz spraw VIII U 1237/13, VIII U 1236/13 i VIII U 1235/13, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Jako wiarygodne Sąd uznał w zasadzie w całości **zeznania świadków A. B. (1), K. S.** oraz **zeznania odwołującej spółki – członka zarządu P. M.**, jako iż w/w zeznawali spontanicznie logicznie i zbieżnie zarówno wzajemnie ze sobą jak i zgromadzonymi w sprawie dowodami z dokumentów. Ich zeznania były zbieżne co do wykonywania działalności przez odwołującą, zasad zatrudniania pracowników na stanowiskach monterów rusztowań,

ustalania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Sąd dał wiarę także **zeznaniom ubezpieczonego P. J.**, w części znajdującej potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w sprawie.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia **ewentualnego** wniosku odwołującej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego (pismo z dnia 16.01.2015 r. – k. 131-132), gdyż uznał, że dokumenty i wyjaśnienia przedstawione przez strony pozwalają na samodzielne poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności relewantnych prawnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu było to, czy kwoty przypisane ubezpieczonym przez pozwanego, jako przychód w okresie od stycznia do czerwca 2008 r., a wypłacone im jako diety z tytułu przebywania w podróży służbowej i ryczałtu za nocleg, stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Kwestią sporną było również to, czy podstawa wymiaru składek ustalona przez organ rentowy w zaskarżonych decyzjach została dokonana w sposób prawidłowy. Odwołująca spółka kwestionowała nie tylko wysokość, ale również sposób wyliczenia podstawy wymiaru.

Bezsporne było podleganie ubezpieczonych ustawodawstwu polskiemu.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121; dalej także: ustawa o sus) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a, a więc między innymi pracowników, stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12 (zastrzeżenia nie mają znaczenia w sprawie).

Stosownie do treści art. 20 ust. 1 ustawy o sus podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3 (zastrzeżenia nie mają znaczenia w sprawie).

Art. 4 pkt 9 ustawy o sus jako przychód definiuje: przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy.

Na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r., poz. 361) za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Stosownie do art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015 r., poz. 149 ze zm.) podstawę wymiaru składek na Fundusz Pracy dla pracowników stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wynoszące w przeliczeniu na okres jednego miesiąca co najmniej najniższe wynagrodzenie, nadto stosownie do treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r., poz. 272) składki na

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ustala się od wypłat stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zgodnie natomiast z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z tym, że podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 81 ust. 6 ustawy).

Odnosząc się do pierwszej z w/w kwestii istotne okazało się ustalenie, czy kwoty przypisane ubezpieczonym w okresie od stycznia 2008 r. do czerwca 2008 r. w związku z wypłaceniem na ich rzecz diet z tytułu podróży służbowej oraz ryczałtów za nocleg stanowią przychód w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o sus.

Sąd Okręgowy, doszedł do przekonania, iż kwoty te niewątpliwie stanowią przychód w rozumieniu powołanego przepisu, bowiem zostały one wypłacone zainteresowanemu z tytułu łączącego ich z odwołującym stosunku pracy i pozostają w ścisłym związku z nim. To, czy kwoty wypłacone zainteresowanemu i wyszczególnione w decyzji należy traktować jako diety z tytułu podróży służbowych i ryczałty za nocleg, czy też nie, nie ma znaczenia dla ustalenia, że stanowią one przychód w rozumieniu powołanych przepisów (charakter prawny tychże wypłat ma natomiast dla ustalenia, czy kwoty te stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, o czym będzie mowa poniżej).

Jak już wyżej wskazano, zainteresowani uzyskali je w związku z pozostawaniem w stosunku pracy, a jak wynika wprost z treści art. 12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych za przychody ze stosunku pracy uznaje się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne z tym związane, a wyliczenie wskazane w powołanym przepisie ma jedynie charakter przykładowy, na co wskazuje wprost użycie sformułowania „w szczególności”. Diety oraz ryczałt za nocleg związany z pracą za granicą niewątpliwie zatem są przychodem danego pracownika ze stosunku pracy. Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o sus, obowiązek obliczania, potrącania z dochodów ubezpieczonych, rozliczania oraz opłacania należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających z przepisów ustawy, spoczywa na płatniku składek.

Skoro, zatem sporne w sprawie kwoty stanowią, w świetle powyższego, przychód w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o sus, w następnej kolejności należało ustalić, czy kwoty te podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz zdrowotne zainteresowanego.

Stosownie do treści §1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 1998 r., nr 161, poz. 1106) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy o sus.

§ 2 ust. 1 rozporządzenia zawiera zamknięty katalog wyłączeń określonych przychodów z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W pkt 15 wskazano, iż nie stanowią podstawy wymiaru składek diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika – do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem pkt 17 (zastrzeżenie nie ma znaczenia w sprawie). W pkt 16 natomiast wskazano, iż podstawy wymiaru składek nie stanowi część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, w wysokości równoważności diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza

granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o sus.

Skoro diety i ryczałt za nocleg przysługują z tytułu podróży służbowej, oczywistym jest, iż mogą one być uznane za takie świadczenie wyłącznie w przypadku, w którym pracownik odbywa takową podróż, przy czym, o tym, czy pracownik znajduje się w podróży służbowej decyduje to, czy wykonywanie przez niego obowiązków służbowych odbywa się w warunkach takiej podróży, które zdefiniowane zostały w przepisach Kodeksu pracy.

Zgodnie z treścią art. 77⁵ § 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

W sprawie rozstrzygnąć zatem należało, czy w sytuacji, w której zainteresowani wykonywali swoje obowiązki służbowe na terenach montażu rusztowań przez odwołującą poza granicami kraju (Norwegii i Francji), mając jednocześnie określone w umowie o pracę miejsce pracy jako S., powiat (...), pozostawali w spornych okresach w podróży służbowej, czy też nie. Kwestią wymagającą wyjaśnienia było to, czy ubezpieczeni zgodnie ze stanowiskiem odwołującego zostali oddelegowani do pracy na terenie Unii Europejskiej zgodnie z przepisami zawartymi w kp w ramach podróży służbowej i otrzymywali oprócz wynagrodzenia przewidziane w odrębnych przepisach diety i ryczałt za nocleg, czy też zgodnie z twierdzeniami pozwanego organu rentowego wykonywali oni stale pracę na terenie Unii Europejskiej, jako pracownik oddelegowany – zatrudniony za granicą u polskiego pracodawcy, zatem art. 77⁵ kp nie miał zastosowania.

Już sama treść powołanego przepisu, wbrew twierdzeniom odwołującej, wskazuje, iż podróż służbowa, aby za taką mogła być uznana, musi mieć charakter incydentalny, tymczasowy, krótkotrwały (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 września 2010 r., (...) 648/09, uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08).

Inne rozumienie powołanej regulacji czyniłoby zbędnym w ogóle normowanie kwestii dotyczących podróży służbowych, bowiem odmienne rozumienie tego pojęcia powodowałoby, iż podróż taka niczym nie różniłaby się od wykonywania przez pracownika pracy określonego rodzaju w ramach stosunku pracy. Podróż służbowa nie jest tym samym co wykonywanie pracy. Polecone w podróży służbowej pracownikowi zadanie służbowe różni się od pracy „określonego rodzaju” do wykonywania, której pracownik zobowiązuje się w stosunku pracy (art. 22 § 1 kp). Przepis art. 77⁵ § 1 kp wskazuje na incydentalny, tymczasowy i krótkotrwały charakter podróży służbowej. Wykonywanie zadania służbowego w rozumieniu tego przepisu nie jest wykonywaniem pracy określonego rodzaju, wynikającej z zatrudnienia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III UK 54/2011). Podjęcie się przez pracownika podróży w celu wykonania określonej pracy na podstawie porozumienia zawartego z pracodawcą nie jest podróżą służbową w rozumieniu art. 77⁵ § 1 kp, chyba, że pracownik wykonuje na polecenie pracodawcy zadania służbowe (wyrok z 4 marca 2009 r., II PK 210/2008). Podróż służbowa charakteryzuje się tym, że jest odbywana: 1) poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy, 2) na polecenie pracodawcy, 3) w celu wykonania określonego przez pracodawcę zadania. Wszystkie te cechy muszą wystąpić łącznie (vide wyrok z 22 lutego 2008 r., I PK 208/2007). Istotną jest też uchwała Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r. (II PZP 3/2011), z następującymi tezami: 1. Pracownik przedsiębiorstwa budowlanego realizującego inwestycje w różnych miejscowościach może mieć w umowie o pracę określone miejsce wykonywania pracy (art. 29 § 1 pkt 2 kp) jako miejsce, gdzie pracodawca prowadzi budowy lub innego rodzaju stałe prace, ewentualnie ze wskazaniem na jakim obszarze. 2. Każdorazowo stałym miejscem pracy takiego pracownika w rozumieniu art. 77⁵ § 1 kp jest to miejsce spośród określonych w umowie, w którym pracownik przez dłuższy czas, systematycznie świadczy pracę. To ostatnie stanowisko również można eksponować na uzasadnienie zasadniczej tezy w tej sprawie, że podróżą służbową należy odróżnić od pracy, którą pracownik wykonuje w zatrudnieniu. Wówczas dłuższa praca, nawet za granicą, w jednym miejscu, nie może być uznana za podróżą służbową.

W uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2008 r. (II PZP 11/08) stwierdzono, że kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze, jako miejsce świadczenia pracy, nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 kp. Z uzasadnienia powołanej uchwały wynika, że pracownicy mobilni, których praca polega na stałym przemieszczaniu się nie są w podróży służbowej a to z uwagi na jej incydentalny charakter. Podróż służbowa jest bowiem zjawiskiem wyjątkowym a więc nie może się mieścić w zakresie normalnych obowiązków pracowniczych.

Czym innym jest, zatem delegowanie pracownika do pracy w określonym miejscu, które nie jest podróżą służbową. W szczególności takim, niebędącym podróżą służbową, delegowaniem jest podjęcie się przez pracownika odbycia podróży połączonej z wykonaniem określonej pracy na podstawie porozumienia zawartego z pracodawcą.

Już powyższe rozważania prowadzą, w ocenie Sądu do wniosku, iż ubezpieczeni wykonując czynności montażysty rusztowań w okresie od grudnia 2007 r. do czerwca 2008 r. (z przerwami na urlop wypoczynkowy i bezpłatny, w czasie których przebywali w kraju) nie odbywali podróży służbowych, ale wykonywali pracę na rzecz odwołującej jako pracownicy oddelegowani – byli zatrudnieni za granicą przez polskiego pracodawcę. Stale wykonywali pracę przy montowaniu rusztowań na terenie F. i N., natomiast w tym okresie nie wykonywali żadnych czynności w ramach stosunku pracy w miejscach określonych w umowie o pracę jako miejsce pracy u odwołującego (S. lub teren powiatu (...)). Wykonywali przy tym za granicą te czynności, które składały się na istotę umówionego z odwołującą w umowach o pracę zatrudnienia – jako monterzy rusztowań. Nie sposób zatem przyjąć, iż montując rusztowania za granicą wykonywali jedynie zadania służbowe otrzymane od odwołującej, skoro montaż stanowił ich podstawowy obowiązek, zainteresowani nie wykonywali przy tym innych prac poza montażem rusztowań. Polecone w podróży służbowej pracownikowi zadanie służbowe różni się od pracy „określonego rodzaju” do wykonywania której pracownik zobowiązuje się w stosunku pracy (art. 22 § 1 kp). Przepis art. 77⁽⁽⁵⁾⁾ § 1 kp wskazuje na incydentalny, tymczasowy i krótkotrwały charakter podróży służbowej. Wykonywanie zadania służbowego w rozumieniu tego przepisu nie jest wykonywaniem pracy określonego rodzaju, wynikającej z zatrudnienia (vide wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 17 lutego 2012 r., III UK 54/11). Montaż rusztowań przez zainteresowanych nie miał przy tym charakteru incydentalnego, krótkotrwałego, skoro stanowił wyłączną, jedyną czynność składającą się na wykonywanie pracy u odwołującej, wyjazdy ubezpieczonych do Francji i Norwegii w celu montażu rusztowań obejmowały okres kilku tygodni. Bez znaczenia przy tym pozostaje, iż w trakcie wykonywania pracy za granicą ubezpieczeni przemieszczali się oraz okres czasu jako zajmuje montaż jednego rusztowania, skoro bezspornym jest, iż w okresie pracy za granicą zainteresowani pracowali stale przy wielu montażach. Powyższe okoliczności znajdują potwierdzenie również w zgromadzonych w sprawie dokumentach, z których wynika, iż w okresie od grudnia 2007 r. do czerwca 2008 r. ubezpieczeni montowali rusztowania (zatem wykonywali czynności wchodzące w zakres obowiązków pracowniczych zgodnie z umowami zawartymi z odwołującą) we Francji i w Norwegii, a w czasie przerw w montażu wracali do kraju i korzystali z urlopu wypoczynkowego lub bezpłatnego, natomiast nie wykonywali żadnego montażu w miejscach pracy wynikających z umowy.

Istotnym jest również, iż w 2008 r. odwołująca świadczyła usługi w ramach prowadzonej działalności głównie za granicą, natomiast w kraju jedynie w znikomym zakresie (o czym świadczy porównanie przychodów). Powyższe oznacza, iż ubezpieczeni w okresie od grudnia 2007 r. do czerwca 2008 r. byli w rzeczywistości zatrudnieni za granicą przez odwołującą jako polskiego pracodawcę jako pracownicy oddelegowani, a uzyskiwane przez nich kwoty w związku z pracą za granicą stanowiły wynagrodzenie ze stosunku pracy a nie diety i ryczałt za nocleg. Odwołująca również nie określiła zamkniętego okresu pracy ubezpieczonych za granicą a jedynie datę początkową jej rozpoczęcia. Strony umówiły się zatem na pracę za granicą. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem odwołującej, iż skoro ustawodawca nie określił maksymalnego czasu trwania podróży służbowej możliwe jest przyjęcie, iż może ona trwać nieokreślony czas, skoro przesłanką uznania podróży za podróż służbową jest jej krótkotrwałość.

Brak również podstaw do przyjęcia, iż celem ustawodawcy było zawarcie w definicji podróży służbowej także podróży „nietypowej” uwzględniającej przemieszczanie się przez pracowników w celu wykonywania w różnych miejscach zadań zleconych przez pracodawcę, oraz obejmującej obowiązek stałych wyjazdów poza siedzibę pracodawcy do innych

miejsc. Także, bowiem w tym przypadku podróż służbowa pozbawiona zostałaby jej elementarnych cech w rozumieniu art. 77⁵ §1 kp – krótkotrwałości i incydentalności.

Podkreślić również należy, iż podróży służbowej nie można utożsamiać z wykonywaniem pracy, a nawet zawsze z czasem pracy. Traci tym samym na znaczeniu badanie, czy miejsce pracy zapisane w umowie o pracę jest adekwatne do rzeczywistego miejsca pracy pracownika. Czym innym jest wykonywanie pracy za wynagrodzeniem i czym innym podróż służbowa, gdyż diety i inne świadczenia przysługujące z tytułu tej podróży nie stanowią wynagrodzenia za pracę, lecz inne świadczenia związane z pracą. Instytucja podróży służbowej nie może być więc dowolnie aplikowana, a tym bardziej instrumentalnie, dla ukrywania wynagrodzenia za pracę, czasu pracy, czy dla zmniejszenia obciążeń podatkowych i składowych. Wykładnia pojęcia podróży służbowej, jako zdarzenia wyjątkowego (okazjonalnego) w zatrudnieniu pracowniczym powinna też przyczynić się do jednolitości orzecznictwa i zarazem nie pozwalać na stosowanie tej instytucji koniunkturalnie ze względu na interes ubezpieczeniowy lub podatkowy pracownika albo pracodawcy. Nie chodzi, więc o wykładnię na niekorzyść pracowników, gdyż świadczenia z tytułu podróży służbowej im się nie należą, gdy nie są w podróży służbowej.

Inną kwestią jest ochrona prawa pracownika do określenia miejsca pracy i wydatków z tym związanych. Jednakże naruszenie tego prawa nie oznacza, że pracownik pracuje w podróży służbowej. Z braku uzgodnienia czy odpowiedniego dostosowania miejsca pracy określonego w umowie o pracę do rzeczywistego miejsca pracy, nie wynika, że pracownik jest w podróży służbowej, tylko dlatego, iż wykonuje pracę w miejscu innym niż określone w umowie o pracę. Punktem ciężkości jest więc to, czy pracownik ma do wykonania polecone zadanie w podróży służbowej art. 77⁵ § 1 kp, która w kompleksie jego obowiązków stanowi zjawisko nietypowe, okazjonalne, czy też wykonuje pracę przez dłuższy czas (niekrótko) w innym miejscu (nawet za granicą), niż zapisane w umowie o pracę lub innym dokumencie. Trzeba też uwzględnić, że konieczność zamieszczenia w treści umowy o pracę informacji o miejscu świadczenia pracy wynika z obowiązku dostosowania prawa polskiego do dyrektywy Rady 91/533/EWG z 14 października 1991 r. (Dz.UE polskie wydanie specjalne, rozdział 5, tom 2, s. 3), zgodnie z którą pracodawca ma obowiązek poinformować pracownika o miejscu pracy, a w przypadku braku stałego lub głównego miejsca pracy o okoliczności, że pracownik jest zatrudniony w różnych miejscach oraz o miejscu siedziby przedsiębiorstwa lub o miejscu zamieszkania pracodawcy (art. 2 ust. 2 pkt b).

Pracownik może być zatrudniony w różnych miejscach pracy, zwłaszcza ten, który wykonuje prace remontowe lub budowlane, wszak jego zatrudnienie zależy od miejsca tych prac. Miejsce pracy określone w umowie powinno odpowiadać wówczas rzeczywistemu stanowi rzeczy. Dokument umowy nie musi mieć przesądzającego znaczenia, bo inne ustalenia w tym zakresie (umowa) mogą wynikać z faktów (porozumienia), które można ustalić choćby dorozumianie. Niewłaściwie określone miejsce wykonywania pracy w umowie o pracę nie decyduje bezwzględnie o kwalifikacji podróży służbowej pracownika, a w tej sprawie o negatywnej kwalifikacji takiej podróży. W zatrudnieniu pracowniczym zmiana miejsca pracy nie zawsze jest sytuacją szczególną, choćby dlatego, że firma pracodawcy wykonuje prace remontowe w różnych miejscach. Wówczas przy odmowie pracy w innym miejscu pracodawca musiałby rozwiązać stosunek pracy lub zawierać tylko umowy krótkoterminowe lub dla wykonania określonej pracy. W takiej sytuacji nie jest wykluczone porozumienie, że pracownik będzie wykonywał pracę w innym miejscu niż określone w umowie o pracę (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III UK 54/11, wyrok Sądu Najwyższego w sprawie II UK 258/12). Jak trafnie wskazał również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 grudnia 2011 r. (II PZP 3/11) pracownik przedsiębiorstwa budowlanego realizującego inwestycje w różnych miejscowościach może mieć w umowie o pracę określone miejsce wykonywania pracy jako miejsce, gdzie pracodawca prowadzi budowy lub innego rodzaju stałe prace, ewentualnie ze wskazaniem na jakim obszarze, a każdorazowo miejscem pracy takiego pracownika w rozumieniu art. 77⁵ § 1 kp jest to miejsce spośród określonych w umowie o pracę, w których pracownik przez dłuższy czas systematycznie świadczy pracę.

W świetle powyższych wywodów za nietrafne należy uznać powoływanie się przez odwołującego na stanowisko Komisji Prawnej PIP z dnia 22 kwietnia 2010 r. (które nie jest wiążące w sprawie, o czym była mowa wyżej) oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2001 r. (I PKN 424/00). Jako bezpodstawne należało również uznać zarzuty

odwołującej odnośnie naruszenia przez organ art. 8 kpa poprzez nie uwzględnienie stanowisku Urzędu Skarbowego i Państwowej Inspekcji Pracy, skoro stanowiska tych organów nie są wiążące dla sądów powszechnych.

Wobec powyższego należy przyjąć, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zainteresowanego – w myśl przepisów § 1 i § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy z wyłączeniem części wynagrodzenia w wysokości równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy (tj. prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, określony w ustawie budżetowej).

W podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne nie uwzględnia się części wynagrodzenia za pracę pracowników zatrudnionych za granicą w polskich zakładach pracy odpowiadającej równowartości diety z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2009 r., I UK 122/09)

Odwołująca spółka wskazywała również na nieprawidłowości w ustaleniu podstawy wymiaru składek. Na uwagę zasługiwały dwa spośród licznych zarzutów, a mianowicie, czy organ rentowy zasadnie dokonał tzw. "przesunięcia" oraz podwyższył podstawę wymiaru składek do wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

Wskazać tutaj należy, iż zgodnie z art. 18 ustawy o sus, przychodem, od którego wymierzana jest składka są wszystkie otrzymane lub postawione do dyspozycji należności przysługujące pracownikowi wymienione w katalogu art. 12 ustawy o podatku dochodowym, chyba, że zostały wyłączone z podstawy ustalania składek, a także należności z innych tytułów, jeżeli zostały włączone do podstawy wymiaru składki. Innymi słowy, podstawą wymiaru składki są (fizycznie) otrzymane - wypłacone środki pieniężne, albo też takie środki postawione do dyspozycji pracownika (a więc środki pieniężne wypłacone, ale z przyczyn leżących po stronie pracownika nie pobrane przez niego, a więc należność przekazana do dyspozycji pracownika jako prawnie mu przysługująca). Przychód powstaje dopiero w momencie rzeczywistego otrzymania lub postawienia go do dyspozycji pracownika, stąd przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne istotne jest czy powstał przychód z tytułu stosunku pracy, a więc czy nastąpiła wypłata należności lub jej postawienie do dyspozycji ubezpieczonego. Stąd też wynagrodzenie będzie dla pracownika przychodem tego roku podatkowego, w którym zostało otrzymane, choćby nawet dotyczyło ono roku poprzedniego (vide wyrok NSA z dnia 12 grudnia 1997 r., I SA/Wr 1757/96 oraz A. B., R. K., PIT. Komentarz, Lex 2009, z uwagą odnośnie do składek, które zgodnie z art. 41 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych rozliczane są za każdy miesiąc kalendarzowy). Zatem definicja zawarta w art. 11 ustawy o podatku dochodowym ma zastosowanie do przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia pracowników w takim zakresie, w jakim określa on jako przychód wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy wypłacone pracownikowi. Przychód powstaje dopiero w momencie jego rzeczywistego otrzymania lub postawienia do dyspozycji. Powyższe oznacza, iż jeżeli w danym miesiącu brak było przychodu z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, to brak było również podstawy wymiaru składek. Nie jest przy tym wątpliwe, iż pracownik podlega ubezpieczeniom społecznym z mocy prawa i zgłoszenie do ubezpieczenia ma charakter deklaratoryjny, przy czym nie osiągnięcie przez pracownika przychodu ze stosunku pracy nie ma znaczenia dla ustalenia okresu ubezpieczenia pracownika. Pracownik przez cały ten okres posiada status ubezpieczonego. Wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę z opóźnieniem wykazywane jest w raporcie za ten miesiąc, w którym zostało wypłacone i wówczas staje się podstawą wymiaru składek (vide uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 10 września 2009 r., I UZP 5/09, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 r., I UZP 5/06).

Powyższe oznacza, iż organ rentowy dokonując ustalenia podstawy wymiaru nieprawidłowo zastosował tzw. "przesunięcie", tj. nie przyjmując do podstawy wymiaru składek za dany miesiąc wysokości faktycznie wypłaconego pracownikowi wynagrodzenia, a tzw. wynagrodzenie należne. Swoje działanie organ rentowy uzasadniał tym, iż

odwołująca spółka dokonywała wypłaty wygradzenia do 10 dnia następnego miesiąca za poprzedni miesiąc np. wynagrodzenie za styczeń 2008 r. zostało wypłacone w lutym 2008 r. Jednakże takie działanie należało ocenić jako nieprawidłowe, niezajdujące oparcia w obowiązujących przepisach prawa. Niemożliwe było bowiem przyjęcie do podstawy wymiaru wynagrodzenia przysługującego pracownikowi za dany miesiąc, skoro jeszcze nie zostało ono mu wypłacone. Należało zatem przyjąć do ustalenia podstawy wymiaru faktycznie wypłacone pracownikowi w danym miesiącu wynagrodzenie.

Za zasadny należało także uznać zarzut odwołującej spółki, iż organ rentowy bezpodstawnie podwyższył podstawy wymiaru składek do wysokości przeciętnego wynagrodzenia w miesiącach, w których nie występowały wypłaty zainteresowanym kwot nazywanych dietami z tytułu przebywania w podróży służbowej i ryczałtu za nocleg.

Jak wskazano powyżej, podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników jest, więc faktycznie wypłacone im w danym miesiącu kalendarzowym wynagrodzenie, pomniejszone o te należności (kwoty), które nie stanowią podstawy wymiaru składek w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Z § 2 ust. 1 pkt 16 tego aktu prawnego wynika zaś, że podstawy wymiaru składek nie stanowi przychód stanowiący część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, odpowiadający równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu. Oznacza to, że od wynagrodzenia faktycznie wypłaconego pracownikowi w danym miesiącu kalendarzowym podlega odliczeniu ta jego część, która stanowi równowartość diety z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju za każdy dzień pobytu w tym właśnie miesiącu, choćby według twierdzeń pracodawcy wynagrodzenie to obejmowało również część należności za pracę niewypłaconych w poprzednich miesiącach

Skoro z treści § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia wynika, że podstawy wymiaru składek nie stanowi przychód stanowiący część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, odpowiadający równowartości diety przysługującej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, to znaczy, że o taką kwotę podlega obniżeniu podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Zastrzeżenie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 16 w/w rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oznacza, iż jeżeli faktycznie wypłacone pracownikowi w danym miesiącu kalendarzowym wynagrodzenie jest wyższe niż przeciętne, to zastosowanie wyłączenia przewidzianego w części wstępnej cyt. przepisu nie może doprowadzić do obniżenia podstawy wymiaru składek do kwoty niższej niż przeciętne wynagrodzenie.

Kwota przeciętnego wynagrodzenia nie jest więc progiem, od jakiego podstawa wymiaru składek nie może być niższa, jeżeli rzeczywisty przychód pracownika jest od tej kwoty niższy. Jest progiem mającym zastosowanie, gdy faktycznie wypłacone wynagrodzenie jest wyższe niż przeciętne, a zastosowanie odliczeń przewidzianych przepisem spowodowałoby obniżenie podstawy wymiaru składek poniżej tego progu. Innymi słowy, odliczenie równowartości diety za każdy dzień pobytu za granicą jest możliwe, co do miesiąca, w którym po takiej operacji rachunkowej miesięczny przychód, stanowiący podstawę wymiaru składek, będzie wynosiło co najmniej równowartość kwoty przeciętnego wynagrodzenia. Natomiast w przypadku, gdy osiągnięty przychód będzie niższy od przeciętnego wynagrodzenia, to podstawa wymiaru składek nie może być już podwyższona do kwoty przeciętnego wynagrodzenia i będzie wówczas odpowiadać wysokości faktycznego przychodu w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (vide worki Sądu Najwyższego z 2 października 2013 r., II UK 78/13, z 10 października 2013 r., II UK 104/13, z 14 stycznia 2015 r., II UK 150/13). Jeżeli zatem organ ubezpieczeń społecznych określał przeciętne wynagrodzenie, jako kwotę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zainteresowanych także w miesiącach, w których faktycznie osiągnięte przez nich wynagrodzenie było niższe niż przeciętne, to zaakceptowanie decyzji w tym zakresie należałoby uznać za oczywiście nietrafne, bo prowadząc do podwyższenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w stosunku do przewidzianej ustawą systemową, wychodziłoby nie tylko poza upoważnienie ustawowe, ale i poza treść § 2 ust. 1 rozporządzenia, który zawiera wyliczenie składników niestanowiących podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, czyli

obniżających tę podstawę, nie zaś prowadzących do ustalenia tej podstawy w wymiarze wyższym niż przychód rzeczywiście uzyskany przez pracownika.

Powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2015 r. (SK 9/14), w którym stwierdzono, iż § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (...) wprowadza taką modyfikację podstawy wymiaru składek, że będzie ona wyższa niż określona w art. 18 ust. 1 ustawy o sus – prowadzi do obciążenia pracowników i pracodawców kosztami podwyższonej składki na ubezpieczenie społeczne i z tego względu stanowi ingerencję w prawo własności. Taka ingerencja nie spełnia formalnych wymogów ograniczenia prawa własności, nie została bowiem dokonana w ustawie, ale wynika z przepisów rozporządzenia wydanych z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego. Z powyższych względów Trybunał uznał, że § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (...) oznacza niedopuszczalne ograniczenie prawa własności chronionego w art. 64 Konstytucji.

Wobec powyższego Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia (...) w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o sus, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd uznał za zasadne ponowne ustalenie podstawy wymiaru składek ubezpieczonych z uwzględnieniem kwot wynagrodzeń rzeczywiście im wypłaconych bez uwzględnienia zastrzeżenia zawartego w treści § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Sąd posiłkował się hipotetycznymi wyliczeniami ZUS (k. 172-177, wersja II).

Tak ustalone podstawy wymiaru składek w odniesieniu do poszczególnych zainteresowanych wyniosły:

1. J. B.

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	3.231,25 zł	2.788,25 zł
02/2008	1.018,18 zł	878,59 zł
03/2008	1.600,00 zł	1.380,64 zł
04/2008	0,00 zł	0,00 zł
05/2008	2.274,78 zł	1.962,91 zł
06/2008	7.002,75 zł	6.042,67 zł

2. P. J.

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
01/2008	495,26 zł	402,60 zł
02/2008	3.599,50 zł	3.106,01 zł
03/2008	4.833,37 zł	4.170,71 zł
04/2008	2.000,70 zł	1.786,40 zł
05/2008	0,00 zł	0,00 zł
06/2008	11.469,26 zł	9.323,36 zł

3. R. S.

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
05/2008	1.892,27 zł	1.632,84 zł
06/2008	910,00 zł	785,23 zł

4. A. F. (2)

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	ubezpieczenie zdrowotne
06/2008	2.854,73 zł	2.463,35 zł

Na marginesie Sąd pragnie również wskazać, iż decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 30 lipca 2014 r. przedstawiona przez odwołującą, nie ma doniosłości prawnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W decyzji

tej uznaje się za prawidłowe stanowisko zawarte we wniosku (...) Sp. z o.o. z dnia 11 czerwca 2014 r. w przedmiocie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne pracowników odbywających podróże służbowe kwot diet przewidzianych dla krajowych i zagranicznych podróży służbowych i kosztów noclegu. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy odniósł się wyłącznie do kwestii zasadności odprowadzania składek od diet i ryczałtu za nocleg z tytułu odbywania podróży służbowej, pomijając przy tym istotę niniejszej sprawy, a mianowicie, czy wyjazdy zagraniczne odbywane przez pracowników spółki były podróżami służbowymi. Pytanie będące podstawą wydania w/w decyzji interpretacyjnej mówi wyłącznie o tym czy po stronie spółki "... jako pracodawcy, ciąży obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z tytułu świadczeń stanowiących diety w związku z wykonywanymi przez pracowników podróżami służbowymi, które to nie zostały zakwalifikowane przez urząd skarbowy oraz państwową inspekcję pracy, jako przychód z tytułu zatrudnienia w ramach umowy o pracę?". Z tego też względu nie można uznać stanowiska wyrażonego w przedmiotowej decyzji jako zasadnego. Ponadto decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. nie jest wiążąca dla Sądu, który wydaje rozstrzygnięcie w sprawie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Co najwyżej może ona stanowić wskazówkę, co do trafności przyjętych ustaleń i wyciągniętych na ich podstawie wniosków.

Wobec powyższego, skoro należności wypłacone zainteresowanym w spornych okresach i wymienione w zaskarżonych decyzjach, to jest diety oraz ryczałty za nocleg są przychodem w rozumieniu powołanych powyżej przepisów i jednocześnie nie stanowią diet i ryczałtów za nocleg przysługujących z tytułu odbywania podróży służbowych, bowiem zainteresowani ich nie odbywali, a wykonywali wyłącznie zadania powierzone mu przez pracodawcę w ramach stosunku pracy, a zatem nie podlegają one wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie Sąd ustalił, iż sposób ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek w zaskarżonych decyzjach nie był do końca prawidłowy, co implikowało ich zmianę w tym zakresie, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc – pkt 1-4 wyroku.

W pozostałym zakresie odwołania oddalono – pkt 5 wyroku.

Koszty procesu między stronami zniesiono wzajemnie, mając na względzie częściowe uwzględnienie odwołań (art. 100 zd. 1 kpc) – pkt 6 wyroku.

/-/ Maciej Nawrocki